

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou ve věci

žalobce: **M. A.**
zastoupen Mgr. Tomášem Krásným, advokátem, sídlem 702 00
Ostrava – Moravská Ostrava, Milíčova 1386/8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2024 č. j. MSK 17621/2024, o přestupcích

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 16. 9. 2021 č. j. MUBR/63657-21/mor-SO-7723/2020/mor ve věci pěti přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k), dále o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7, o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 a o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Žalovaný k odvolání žalobce uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že z výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně vypustil text pod bodem 4, dále vypustil text pod bodem 5 písm. c) a písm. d) a dále změnil napadené rozhodnutí tak, že snížil pokutu ve výši 5 000 Kč na 1 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný tak rozhodl poté, co rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2023 č. j. 4 As 102/2023-25 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2022 č. j. 19 A 2/2022-67 a předmětné rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021 č. j. MSK 130431/2021, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti předmětnému rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále. Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

2. Žalobce uvedl, že si je samozřejmě vědom právního názoru Nejvyššího správního soudu, že materiální stránka přestupku uvedeného pod bodem 1 rozhodnutí správního orgánu I. stupně naplněna byla, přesto však i nadále bude s takovým právním názorem polemizovat. Okolnosti, za kterých totiž k vytýkanému jednání došlo, absolutně neznačí, že by se dopustil jednání, jež by měla mít státní moc ambice postihovat. Jednalo se o jednání, které z jeho pohledu nebylo jakkoliv společensky škodlivé. Pokud jel u levého okraje komunikace, tak po velmi krátkou dobu a po velmi krátkém úseku, to vše v situaci, kdy nebyl žádný provoz. O tom, že by někoho omezil či ohrozil nemůže být vůbec řeč. Takto formalistické pojetí přestupkového práva by znamenalo, že by se musela postihovat tisíce jednání denně. Z jeho pohledu se tedy jedná o bagatelní záležitost, kdy ani není zájmem společnosti, aby se jí správní orgány působící na úseku přestupků v dopravě zabývaly.
3. Co se týká přestupku ve výroku pod bodem 2 žalobce namítal, že důrazně protestuje a absolutně se neztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že zákonná úprava nezná definici chodníku a právní praxe tak vychází z toho, jak chodník definovala judikatura NSS. Chodníkem se tedy obecně rozumí ta část pozemní komunikace, která je nějakým způsobem v terénu zřetelně oddělená od té části komunikace, která je určena pro motorová vozidla. Mám však za to, že závěry žalovaného opřené o závěry NSS před judikaturou NSS neobstojí. Vedou jej k tomuto následující závěry.
4. V dané věci se jedná o užití tzv. uličky spojující ulice Chelčického a Myslivecká. Nemůže souhlasit s tím, že by tato ulička byla v terénu zřetelně oddělená od zbylé části komunikace. Pokud bylo odkazováno na dvojitou řadu dlažby, tak se rozhodně nejedná o takové zřetelné oddělení, že by bylo účastníkovi provozu zřejmé, že se jedná již o chodník. Jde totiž o to, že velmi podobně je oddělena i část pozemní komunikace na samotné ulici Chelčického před zatáčkou. Absolutně tedy není zřetelný úmysl vlastníka pozemní komunikace či jeho správce účastníkům provozu sdělit, že ona ulička je jen chodníkem. Skutkový závěr o tom, že je tato ulička zřetelně v terénu oddělena od komunikace pro vozidla, je nesprávná a nemá oporu v provedeném dokazování.
5. Pokud jde o onen úmysl vlastníka či správce komunikace, tak o tomto ledacos vypovídá dopravní situace na druhém konci této uličky. Je totiž zcela patrné, že na druhém konci není v terénu vidno žádné zřetelné oddělení. Ulička pouze volně navazuje na část komunikace, o které žalovaný i NSS uvádí, že slouží pro vozidla. Je tedy na místě se ptát, jak tedy účastník provozu pozná, že se jedná o chodník? Bylo by přece absurdní, pokud pro účastníky provozu z jednoho směru by se jednalo o chodník a pro ty z druhého směru nikoliv. Záměr vlastníka či správce této komunikace vymezit tuto uličku jako chodník tedy nebyl nikdy realizován. Vlastníkem této komunikace je město Vrbno pod Pradědem, které je velmi dobře spraveno o tom, jak se ulička užívá. Pokud by měl vlastník důvod si myslet, že se jedná o chodník,

učinil by taková dopravní opatření, aby dal jasně najevo účastníkům provozu, že se jedná o chodník a je zapovězeno jiné užívání této komunikace. Ona ulička i z tohoto pohledu nemůže být chodníkem. Podpůrně je pak možné argumentovat tím, že i uznávaný mapový server www.mapy.cz vymezují onu uličku jako komunikaci a nikoliv jako chodník, o čemž vypovídá tohle grafické znázornění. Dle žalobce nelze také opomíjet další kritérium, které NSS ve svých rozhodnutích zmiňuje. Je totiž uváděno, že chodník je nutné chápat shodně jako v běžném životě. Pokud bychom aplikovali tento závěr na předmětnou uličku, tak tuto uličku nikdo z tzv. místních jako chodník nevnímá. Bylo tedy zcela na místě doplnit dokazování o navržené výsledky svědků. Jedině tak by bylo objasněno, za co místní účastníci provozu uličku považují. Trvá totiž na tom, že od nepaměti je tato ulička užívána jako cesta, po které se jezdí na jízdním kole, děti jezdí na koloběžce apod. Argument žalované, že pokud se po ni takto jezdí od nepaměti, tak to neznámá, že není porušen zákon, je nesprávný. Analogicky je možné totiž poukázat na právní posouzení toho, jestli se jedná o účelovou komunikaci ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb., kdy při tomto posouzení vzniku či existence této komunikace je právě podstatné i užívání od nepaměti. Má tedy za to, že pokud by se prokázalo, že onu uličku užívají uživatelé této komunikace od nepaměti k jízdě na jízdním kole, nemůže se z povahy věci jednat o chodník. Tím, že dokazování nebylo provedeno, zatížil tím žalovaný řízení vadou, která způsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí.

6. Vzhledem k výše uvedené argumentaci má za to, že je na místě revidovat závěry o existenci chodníku, a to i přes vyslovený právní názor NSS. Dle jeho soudu totiž NSS nedomyslel všechny souvislosti a dosavadní skutková zjištění nebyla úplná.
7. K přestupku uvedenému pod bodem 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce konstatoval, že je postihován za to, že jel přes vyznačené dopravní značení V13 – šikmé rovnoběžné čáry. S tímto se také nemůže ztotožnit. Brojí především proti skutkovým závěrům, že se takového jednání dopustil. Jediným podkladem pro takový závěr byl totiž videozáznam, který sám dodal správnímu orgánu. Z něj však není možné takový závěr bez dalšího učinit. Když tedy pomine, že dopravní značení bylo špatně viditelné a zjevně za hranicí své životnosti, tak především napadá, že kamerový záznam je zaznamenán pod určitým úhlem. Z videozáznamu tak není vůbec patrné, zdali po tomto vodorovném značení jel, jak je mu kladeno za vinu, byť se z důvodu onoho zkreslení může jevit, že se tak stalo.
8. K přestupku uvedenému pod bodem 5 písm. a) rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítal, že již samotný výrok o vině shledává nesmyslným. Za vinu je mu totiž kladeno, že předjížděl před ním stojící vozidlo. Pokud vozidlo stojí, nemůže se jednat o předjíždění, nýbrž objíždění ve smyslu § 16 zákona č. 361/2000 Sb. Jelikož není sporu o tom, že vozidlo, které zprava objel tvořilo pevnou stacionární překážku. Z videozáznamu je patrné, že vozidlo před přechodem pro chodce zabrzdilo a zastavilo (nelze sice vyloučit, že se pohybovalo rychlostí blízkou 0 km/h, avšak pro účely aplikace § 16 zákona č. 361/2000 Sb., stálo). Z videozáznamu lze dále zjistit, že ono vozidlo začal objíždět zprava, když jel při samém pravém kraji vozovky tak, jak správně má, a když byl již přední částí svého jízdního kola vedle pravé zadní části vozidla, tak řidič zapnul signalizaci o změně směru jízdy. Následně začal odbočovat doprava. Na tento manévr již nemohl nijak reagovat. V každém případě platí, že zákon cyklistovi nenařizuje objíždět vozidla pouze zleva, což tedy značí, že je povoleno objíždět vozidla i zprava.

9. Dle § 57 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., platí, že na pozemní komunikaci se na jízdním kole jezdí při pravém okraji vozovky, smí se jet i po pravé krajnici. Dle odst. 4 téhož § pak platí, že pohybují-li se pomalu nebo stojí-li vozidla za sebou při pravém okraji vozovky, může cyklista jedoucí stejným směrem tato vozidla předjíždět nebo objíždět z pravé strany po pravém okraji vozovky nebo krajnici, pokud je vpravo dostatek místa. Musí přitom dbát zvýšené opatrnosti. Dané oprávnění pro cyklisty neplatí, odbočuje-li vozidlo vpravo a dává-li znamení o směru jízdy.
10. Při zohlednění citovaní zákonné úpravy je pak nutné dospět k závěru, že si nepočínal nijak protiprávně, když vozidlo objížděl zprava. Místa tam bylo dost a signál o změně směru jízdy dal řidič vozidla až poté, kdy ho již objížděl. Nelze mu klást k tíži, že řidič vozidla dal znamení o změně směru jízdy pozdě, a to až ve chvíli, kdy na tuto skutečnost nemohl nijak reagovat. Skutkové závěry tedy neumožňují činit právní závěry o tom, že se dopustil přestupku.
11. K přestupku dle bodu 5 písm. b), jímž byl žalobce uznán vinným, že předjížděl bezprostředně před přechodem pro chodce označeném svíslou dopravní značkou č. IP 6 a vodorovnou dopravní značkou V 7a žalobce uvedl, že pokud platí, že vozidlo pouze objížděl, nemohl vozidlo předjíždět způsobem, který není zákonem dovolen.
12. Žalobce rovněž namítal, že i v přestupkovém řízení dle jeho názoru musí platit zásada, že není možné z podnětu odvolání obviněného následně zhoršit jeho postavení. Konstatoval, že řízení bylo zahájeno a zprvu vedeno pro 2 přestupky (bod 5a a 5b) a až po jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z podnětu odvolacího orgánu bylo řízení rozšířeno o další protiprávní jednání. Takový postup však v něm vyvolává pochybnosti o dodržení zásad právního státu, jakožto i zásady, které by měly ovládat správní trestání. Zákon č. 250/2016 Sb., sice konkrétně hovoří toliko o výroku o správním trestu, nicméně tento princip by měl ovládat celé přestupkové řízení. Nejvyšší správní soud se již opakovaně vyslovil v tom směru, že v přestupkovém řízení je na místě aplikovat analogicky předpisy trestního práva (např. rozhodnutí sp. zn. 1 As 27/2008). Nicméně ani správnímu řízení není zmíněný princip úplně cizí. Lze odkázat na ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, který stanoví určité limity přezkumné roli nadřízeného správního orgánu. Při zohlednění výše uvedeného pak dospívá k závěru, že aktivistický přístup odvolacího orgánu, který dal podnět k rozšíření obvinění o další skutky, které správní orgán prvního stupně neshledal jako protiprávními, považuje za porušení principu zákazu zhoršení postavení obviněného po podání odvolání z jeho strany. Postup správním orgánu tak není v souladu s požadavky na demokratický právní stát ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy.
13. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že při vydání nyní napadeného rozhodnutí byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 21. 12. 2023 č. j. 4 As 102/2023-25. To konkrétně znamená, že žalobce již nebyl uznán vinným z přestupků uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí pod bodem 4 a pod bodem 5 písm. c) a d). Ve vztahu ke zbývajícím přestupkům nemohl žalovaný postupovat jinak, než v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, který k věci uvedl, že v posouzení ostatních přestupků se ztotožňuje se závěry žalovaného a krajského soudu. Žalovaný přitom citoval stěžejní závěry Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přestupkům pod bodem 1, 2 a 3. Krajský úřad tedy opětovně uznal žalobce vinným z přestupků spočívajících v jízdě nikoli při pravém okraji vozovky, v jízdě po chodníku a

v nedovoleném přejetí vodorovného dopravního značení. Poznamenal, že k přestupkům pod bodem 5 písm. a), b) výroku se Nejvyšší správní soud podrobně nevyjádřil, avšak lze dovodit, že s původním hodnocením žalovaného souhlasí (mj. skutečnost, že k dopravní nehodě došlo, považuje za danou, současně vyvrací námitky žalobce, že k nehodě došlo porušením zákonných povinností na straně řidiče osobního vozidla). Žalovaný proto odkázal na příslušné závěry nadepsaného soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2022, čj. 19 A 2/2022, bod 20.

14. Žalovaný se konečně neztotožil s námitkou, že rozšířením původního obvinění o další přestupky byla porušena zásada zákazu reformace in peius. Ostatně z tohoto důvodu by soud musel zrušit již první žalované rozhodnutí z úřední povinnosti. Správní orgán je povinen projednat všechny přestupky, o kterých se dozví. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení vyšly najevo další přestupky žalobce (a to pouze na základě důkazu již dříve provedeného), byl správní orgán povinen rozšířit obvinění i o tyto další přestupky. Uvedená zásada se tak skutečně vztahuje pouze na uložení správního trestu (při podání odporu proti příkazu je tato zásada dokonce prolomena, mění-li se právní kvalifikace skutku – srov. § 90 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky), v tomto směru však ke zhoršení postavení obviněného v odvolacím řízení nedošlo.
15. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
16. Krajský soud přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení, v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Ze správních spisů bylo zjištěno, že rozhodnutím Městského úřadu Bruntál ze dne 16. 9. 2021 č. j. MUBR/63657-21/mor-SO-7723/2020/mor byl žalobce uznán vinným tím, že jako řidič horského jízdního kola tovární značky Tideace dne 10. 7. 2020 1. v době od 8:38:28 hodin do 8:38:36 hodin z místní komunikace (dále jen MK) ulice Riegrova po ulici Chelčického v obci Vrbno pod Pradědem jel při levém okraji komunikace, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, 2. v době od 8:38:37 hodin do 8:38:44 hodin z místní komunikace ulice Chelčického projel po chodníku kolem domu č. p. 223 na místní komunikaci ulici Mysliveckou v obci Vrbno pod Pradědem, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, 3. v době od 8:38:53 hodin do 8:38:58 hodin v křižovatce z místní komunikace ulice Myslivecká – sil. č. II/445 ulice Jesenická v obci Vrbno pod Pradědem přešel přes při pravém okraji vyznačené vodorovnou dopravní značkou č. V13 – „Šikmé rovnoběžné čáry“, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, 4. v 8:39:01 hodin v křižovatce místní komunikace ulice Myslivecká – sil. č. II/445 ulice Jesenická u Technických služeb, kde je umístěna na sloupu dopravní značka č. IP 7 – „Přejezd pro cyklisty“ v obci Vrbno pod Pradědem, při odbočení vpravo na sil. č. II/445 ulici Jesenickou nevyužil v místě nacházející se stezku pro cyklisty označenou svislou dopravní značkou č. C10a – „Stezka pro chodce a cyklisty dělená“ a vodorovnou dopravní značku č. V14 – „Jízdní pruh pro cyklisty“, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 57 odst. 1 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 57 odst. 6 téhož

zákona, a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, 5. v 8:40:00 hodin na sil. č. II/445 v 53.592 km ulice Jesenická u Pošty v obci Vrbno pod Pradědem (souřadnice GPS – 532204.921/1063961.675), a) začal zprava předjíždět před sebou stojící osobní vozidlo tovární značky Hyundai i30, registrační značky X, které zastavilo před přechodem pro chodce, aby umožnilo přejít chodkyni přes přechod pro chodce zprava doleva, v době, kdy se již vozidlo rozjelo s úmyslem odbočit doprava na parkoviště přiléhající ke komunikaci oddělenou dvojitou řadou kostek s vyznačením stání vodorovnou dopravní značkou č. V1a, aniž měl dostatek místa, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 57 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, b) předjížděl bezprostředně před přechodem pro chodce označeném svislou dopravní značkou č. IP6 a vodorovnou dopravní značkou č. V7a, kdy svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, c) měl účast na dopravní nehodě se zraněním, při které byl sám lehce zraněn, následně neprodleně nezastavil vozidlo na místě, kdy svým úmyslným jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o silničním provozu a d) neprodleně neohlásil dopravní nehodu policistovi, kdy svým úmyslným jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 47 odst. 3 písm. b) v návaznosti na ust. § 47 odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tím přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupků ve výši 1 000 Kč a správní orgán rozhodl rovněž o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

18. Krajský soud předesílá, že žalovaný byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku č. j. 4 As 102/2023-25, jímž byl zrušen rozsudek zdejšího soudu č. j. 19 A 2/2022-67 a současně i předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021 č. j. MSK 130431/2021 a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Žalobní námitky žalobce se vztahují k přestupkům uvedeným v rozhodnutí správního orgánu I. stupně pod bodem 1, 2, 3, 5a, 5b.
19. Ve vztahu k přestupku uvedenému v odstavci 1. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce jako řidič horského jízdního kola dopustil dne 10. 7. 2020 tím, že v označeném čase jel z místní komunikace ulice Riegrova po ulici Chelčického v obci Vrbno pod Pradědem při levém okraji komunikace a tímto nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, za účelem následného vjezdu na chodník, který začínal vlevo z pohledu jízdy cyklisty, krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 4 As 102/2023-25, z něhož žalovaný vycházel a v němž se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry žalovaného a zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou žalobce, že jeho jednání nedosahovalo stupně společenské nebezpečnosti potřebné k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku. I v žalobě žalobce namítá, že šlo o jednání, které z jeho pohledu nebylo jakkoliv společensky škodlivé. Nejvyšší správní soud uvedl, že dle judikatury „obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9 As 34/2012-28).

Materiální stránku má povinnost správní orgán zkoumat v případě, kdy má za to, že jsou v dané věci výjimečné okolnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání. Obecně však lze konstatovat, že u většiny přestupků na úseku dopravy, kde je chráněným zájmem bezpečnost a plynulost provozu, bude často platit, že materiální stránka správního deliktu bude dána již naplněním skutkové podstaty přestupku, konec citace. Žalobní námitka žalobce, že materiální stránka předmětného přestupku naplněna nebyla, je nedůvodná.

20. Co se týká námitek žalobce ve vztahu k přestupku uvedenému v odstavci 2. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterého se žalobce v označeném čase dne 10. 7. 2020 dopustil tím, že z místní komunikace ulice Chelčického projel po chodníku kolem domu č. p. 223 na místní komunikaci ulici Mysliveckou v obci Vrbno pod Pradědem a tímto nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak, souhlasí soud se správními orgány, že uvedené jednání bylo prokázáno videozáznamem, výpisem z katastru nemovitostí, mapkou z katastru nemovitostí a ilustrační fotodokumentací. Soud souhlasí s žalovaným, že chodník není označován místní úpravou provozu. Účel užití chodníku plyne z obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích, a to z citovaného § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 76/2013-27, v němž NSS uvedl, že definici pojmu „chodník“ český právní řád neobsahuje. Výraz chodník je nutné chápat shodně jako v běžném životě. Chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemují zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé. V dané věci byly stěžejními důkazy jednak výpis z katastru nemovitostí, v němž je parcela č. 614 vedena jako ostatní komunikace a kamerový záznam, z něhož je zcela zřetelně patrné, že cyklista vjíždí na chodník, ten je oddělen souvislou dvojitou řadou dlažby, tedy obrubníkem a není pochyb o tom, že se jedná o chodník ve smyslu § 11 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Soud rovněž sdílí závěr žalovaného, že táž místní komunikace je v dolní části rozšířená a slouží k provozu motorových vozidel. V dolní části tedy předmětný chodník vyúsťuje na část, která je uzpůsobena i k nájezdu vozidel, ale z jiného směru. Tedy v této dolní části již nejde o chodník podle § 11 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalovaného, že o povaze pozemní komunikace v části mezi dřevěným oplocením zahrady z jedné strany a živým plotem z druhé strany není pochyb, že tato část ostatní komunikace je chodníkem. S těmito závěry zdejšího soudu, jak je vyjádřil v předmětném rozsudku 19 A 2/2022 a žalovaného, se Nejvyšší správní soud ztotožnil a uvedl, že povaha „chodníku“ v daném případě byla prokázána výpisem z katastru nemovitostí a popisem místa patrným z kamerového záznamu. Nejvyšší správní soud souhlasil s tím, že v posuzovaném případě část komunikace oddělená obrubníkem je chodníkem ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Současně nepřisvědčil námitce žalobce, že skutková podstata, z níž žalovaný a soud v rozhodnutí vycházeli, nemá oporu ve spisu. Z výše uvedených důvodů žalobní námitka žalobce není důvodná, skutkový stav byl prokázán bez důvodných pochybností. Nebylo povinností žalovaného dokazování doplňovat a žádné další důkazy neprováděl ani soud.

21. Nejvyšší správní soud se ztotožnil i s níže citovanými závěry zdejšího soudu vyjádřenými v citovaném rozsudku 19 A 2/2022-67. Krajský soud proto opětovně k předmětnému přestupku uvedenému v odstavci 3. výroku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nedbalostním porušením povinnosti řidiče podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že v označené době dne 10. 7. 2020 žalobce v křižovatce z místní komunikace ulice Myslivecká – sil. č. II/445 ulice Jesenická v obci Vrbno pod Pradědem přešel přes vodorovnou dopravní značku č. V13 „Šikmé rovnoběžné čáry“, uvádí, že nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že vodorovné dopravní značení nemělo přesné kontury a že nelze z dokumentace spolehlivě prokázat, že by přešel vodorovné dopravní značení a dopustil se přestupku. Krajský soud ve shodě se správními orgány naopak zastává názor, že ze stěžejního důkazu, a to videozáznamu je zřejmé, že uvedené značení je rozeznatelné, jsou seznatelné šikmé rovnoběžné čáry a není pochyb o tom, že se jedná o předmětné dopravní značení č. V13 „Šikmé rovnoběžné čáry“. Z kamerového záznamu je také patrné, že na vozovce nejsou žádné výtluky, které by bylo nutné objíždět, jak namítá žalobce. Spáchání uvedeného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, příp. i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provoz informace, bylo videozáznamem zcela jednoznačně bez důvodných pochybností prokázáno.
22. K námitkám ve vztahu k přestupkům uvedeným v odstavci 5. pod písmeny a), b) krajský soud opakuje, že dle jeho názoru i tyto přestupky byly bez důvodných pochybností prokázány videozáznamem, z něhož plyne, že žalobce předjížděl motorové vozidlo Hyundai před přechodem pro chodce, což je zakázáno v ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před nimi. Řidič vozidla Hyundai, aby umožnil chodkyni přejít na druhou stranu, zastavil před přechodem pro chodce v pravém jízdním pruhu obousměrné pozemní komunikace. Po pravé straně od vozidla se nachází vodící čára, a to ve vzdálenosti cca 30 cm od pravého jízdního kola motorového vozidla. Za pravým zadním kolem, za vodící čarou se nachází čtvercová výpušť kanálu. Z videozáznamu je zřejmé, že žalobce se hodlal vyhnout kanálové výpušti a následně zprava předjet předmětné osobní motorové vozidlo. Žalobce, jak zachytila jeho kamera, svou rychlost nijak nesnížil a hodlal předjet motorové vozidlo zprava v místě, kde zcela jednoznačně neměl dostatek prostoru s ohledem na kanálovou výpušť ve vozovce, jíž se hodlal vyhnout. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že žalobce začal zprava předjíždět před sebou stojící motorové vozidlo zn. Hyundai, aniž měl dostatek místa pro takový manévř, což je jedna z podmínek uvedených v § 57 odst. 4 zákona o silničním provozu a porušil povinnost řidiče podle tohoto zákonného ustanovení a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
23. Namítal-li žalobce, že aktivistický přístup žalovaného, který dal podnět k rozšíření obvinění o další skutky, které správní orgán I. stupně neshledal protiprávními, což považuje za porušení principu zákazu zhoršení postavení obviněného po podání odvolání z jeho strany, soud sdílí názor žalovaného, že je povinen projednat všechny přestupky, o kterých se dozví a vzhledem k tomu, že v průběhu řízení vyšly najevo další přestupky žalobce, a to pouze na základě důkazu již dříve provedeného, byl správní orgán povinen rozšířit obvinění i o tyto další přestupky. Soud souhlasí s žalovaným, že citovaná zásada se vztahuje pouze na uložení správního trestu (s výjimkou dle § 90 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za

přestupky), přičemž v tomto směru ke zhoršení postavení žalobce v odvolacím řízení nedošlo.

24. S ohledem na shora uvedené závěry soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20.05.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně